

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Sžo/32/2014
Identifikačné číslo spisu:	1013200557
Dátum vydania rozhodnutia:	17.12.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1013200557.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: JUDr. Ing. D. S. PhD., bytom v U., zastúpená JUDr. Martou Šteffekovou, advokátkou, so sídlom AK Bratislava, Palisády č. 36, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 2, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného z 21. januára 2013 č. SVS-OP2-2013/1095/TOL a o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Obvodného úradu Bratislava zo 4. júla 2012 č. OVU-BA-OVVS3-2012/03013, PR3570/1-2011 a z 29. februára 2012 číslo OVU-BA-OVVS3-2012/03013, PR 3570/1-2011-L.G./V19, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. januára 2014 č. k. 1S 75/2013-82, 1S/7/2014, 1S/8/2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 30. januára 2014 č. k. 1S 75/2013-82, 1S/7/2014, 1S/8/2014 v časti výroku, ktorým zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 21. januára 2013 č. SVS-OP2-2013/1095/TOL a v časti týkajúcej sa náhrady trov konania z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 30. januára 2014 č. k. 1S 75/2013-82, 1S/7/2014, 1S/8/2014 v o výroku o zastavení konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Obvodného úradu Bratislava zo 4. júla 2012 č. OVU-BA-OVVS3-2012/03013, PR3570/1-2011 a z 29. februára 2012 číslo OVU-BA-OVVS3-2012/03013, PR 3570/1-2011-L.G./V19 p o t v r d z u j e.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom z 30. januára 2014 č. k. 1S 75/2013-82, 1S/7/2014, 1S/8/2014 zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 21. januára 2013 č. SVS-OP2-2013/1095/TOL, ktorým žalovaný rozhodol o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu Obvodného úradu Bratislava, odboru všeobecnej vnútornej správy z 8. októbra 2012 číslo ObU-BA-OVVS3-2012/03013 Pr-3570/1-2011-L.G./V19 tak, že podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku odvolanie žalobkyne proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu, ktorým žalobkyňu uznal vinnou z priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“) zamietol a

prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Súčasne krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zastavil konanie vo veci preskúmania zákonnosti rozhodnutia Obvodného úradu Bratislava, odbor všeobecnej vnútornej správy a to - Rozkazu o uložení sankcie za priestupok z 29. februára 2012 číslo OVU-BA-OVVS3-2012/03013, PR 3570/1-2011-L.G./V19. Krajský súd rozhodol tak s odôvodnením, že žalobkyňa proti tomuto rozhodnutiu v zákonom stanovenej lehote podala odpor, v dôsledku čoho došlo podľa § 87 ods. 4 veta druhá zákona o priestupkoch k zrušeniu rozkazu z 29. februára 2012 a k ďalšiemu pokračovaniu správneho konania. Uvedený rozkaz nemohol byť preto predmetom súdneho prieskumu.

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250d ods. 3 O.s.p. zastavil konanie vo veci preskúmania zákonnosti rozhodnutia Obvodného úradu Bratislava, odbor všeobecnej vnútornej správy zo 4. júla 2012 č. OVU-BA-OVVS3-2012/03013, PR3570/1-2011, ktorým rozhodol, že zamestnanca správneho orgánu Bc. S. E. nevylučuje z konania pojednávania a rozhodovania vo veci priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch. Krajský súd rozhodol tak s odôvodnením, že proti uvedenému rozhodnutiu podľa § 12 ods. 2 správneho poriadku, ktoré sa vydáva v súvislosti s vylúčením zamestnanca správneho orgánu nemožno podať samostatné odvolanie.

Neúspešnej žalobkyni krajský súd nepriznal právo na náhradu trov konania v zmysle § 250k ods. 1 O.s.p.

Krajský súd zistil, že prvostupňový správny orgán Obvodný úrad Bratislava rozhodnutím z 8. októbra 2012 číslo ObU-BA-OVVS3-2012/03013, Pr-3570/1.2011-L.G/V19 uznal žalobkyňu, ako obvinenú vinnou zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch. Skutkovú podstatu naplnila tým, že dňa 3. septembra 2011 v čase okolo 09.00 hod. v Bratislave na T. pred vchodom domu A., po predchádzajúcej slovnej výmene názorov úmyselne fyzicky napadla Ing. Z. Y. a to tým spôsobom, že ho oboma rukami sotila do ľavej ruky, ktorou bol opretý o rám okna, čím mu však nespôsobila žiadne zranenie, ktoré by si vyžadovalo lekárske ošetrenie, teda úmyselne narušila občianske spolunažívanie iným hrubým správaním, za spáchanie ktorého sa jej podľa § 11 ods. 1 písm. b) a § 49 ods. 2 zákona o priestupkoch uložila pokuta vo výške 20 eur, s povinnosťou ju zaplatiť podľa § 13 ods. 3 zákona o priestupkoch do 15 dní od nadobudnutia právoplatnosti na účet Obvodného úradu Bratislava vrátane trov konania.

Podľa odôvodnenia rozhodnutia krajský súd dospel k záveru, že v predmetnej veci bol riadne v súlade s § 3 ods. 4 a § 32 správneho poriadku zistený skutkový stav. Predmetom ochrany bolo občianske spolunažívanie, ktoré v dôsledku konania žalobkyne (subjekt) bolo narušené (objektívna stránka). Procesné práva žalobkyne podľa názoru súdu neboli porušené. K námietke žalobkyne, že žalovaný správny orgán sa dostatočne nezaoberal jej predloženým dôkazom, záznamom z videokamery súd uviedol, že po oboznámení sa s predmetným videozáznamom je možné konštatovať, že tento je pre účely tohto konania nepoužiteľný, nakoľko na 4 častiach videozáznamu je možné vidieť len montáž žeriavu a incident na ňom nie je viditeľný, čo ale neznamená, že tento sa nestal. Ďalej krajský súd zistil, že prvostupňový správny orgán podľa § 74 ods. 1 zákona o priestupkoch nariadil ústne pojednávanie vo veci priestupku na deň 5. júna 2012, na ktoré predvolal žalobkyňu ako obvinenú, vypočul svedkov Ing. Z. Y., Ing. J. T., H. U. a S. F., ktorí žalobkyňu zo spáchania priestupku jednoznačne usvedčili. Všetci zhodne uviedli, že obvinená v predmetný deň úmyselne kričala a následne fyzicky napadla I. Y. a to tým spôsobom, že ho sotila. K námietke žalobkyne, že výpovede svedkov mali značné rozdiely v podstatných náležitostiach súd odôvodnil, že je pravdou, že vo výpovediach svedkov boli rozdiely, avšak len v tom, akým spôsobom obvinená I. Y. fyzicky napadla. Tieto rozdiely mohli byť spôsobené vzdialenosťou svedkov od miesta incidentu, ako aj časovým odstupom od času incidentu a samotného výsluchu. Podľa názoru krajského súdu bolo však nesporné, že uvedení svedkovia jednoznačne potvrdili, že zo strany žalobkyne došlo ku kričaniu, k fyzickému kontaktu a agresívnemu správaniu. Vzhľadom na uvedené krajský súd dospel k právnomu záveru, že niet pochyb o tom, že skutok sa stal tak, ako ho popisali svedkovia. Z uvedeného dôvodu nezistil nezákonnosť rozhodnutia žalovaného a žalobu ako

nedôvodnú zamietol.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podala žalobkyňa odvolanie, v ktorom uviedla námietky proti rozhodnutiam správnych orgánov. Namietala, že súd prvého stupňa nedostatočne zistil skutkový stav, lebo nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a nesprávne právne vec posúdil. Nepokladala za vecne správne rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zo 4. júla 2012 o nevyhlúčení jeho zamestnanca z prejednávania a rozhodovania pre zaujatosť. Mala za to, že jeho postup vôbec nebolo možné považovať za nestranný a absencia nestrannosti sa prejavovala aj pri vypracovaní rozhodnutí, ktorými ju uznal vinnou z úmyselného spáchania priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch, pričom úmysel správny orgán nepreukázal. Ďalej nežiadal o došetrenie priestupku podľa § 69 cit. zákona príslušníkov Policajného zboru, vylúčil výpoveď jej manžela ako priameho svedka z dôvodu, že je osobou blízkou, vylúčil priložené fotografie, nežiadal o doručenie kamerového záznamu na predmetnej ulici, nespochybnil pravdivosť výpovede svedkov, aj keď išlo o priamych podriadených poškodeného I. Y. Poukázala na skutočnosť, že ani jeden zo svedkov nepotvrdil výpoveď I. Y. ako poškodeného tak, ako on údajný útok žalobkyne popísal, ich výpovede sa vôbec nezhodujú v podstatných detailoch. Zamestnanec tiež uvádzal nepravdy o úmysle spôsobiť poškodenie na zdraví, o dobe liečenia poškodeného, lebo v žiadnych lekárskejších správach nie je zmienka, ktorá by ho oprávňovala na takýto výrok.

Žalobkyňa v odvolaní ďalej namietala, že súd prvého stupňa nepreskúmal postup správneho orgánu predchádzajúci vydaniu rozhodnutia žalovaného. Nezaoberal sa nepravdivými výroky Ing. Y., na ktoré opakovane poukázala. Porovnaním výpovedí svedkov zistila, ani jeden zo svedkov nepotvrdil výpoveď Ing. Y. tak, ako on údajný útok popísal, navyše výpovede svedkov sa úplne rozchádzajú v popise miesta údajného útoku. Vzhľadom na to, že svedkovia údajný fyzický kontakt uviedli každý z nich odlišne, o ich výpovediach by mal mať správny orgán vážne pochybnosti. Poukázala na odmietnutie výpovede pred správnym orgánom svedka L. F., ktorý podľa žalobkyne odoprel vypovedať, aby si neprivilil trestné stíhanie za krivú výpoveď. Žalobkyňa ďalej uviedla, že svedkovia vo výpovediach zhodne uviedli, že na stavbyvedúceho I. Y. a žeriavníka L. F. kričala, aby prestali s prácami na žeriave nad jej súkromným pozemkom a jej majetku. Takéto konanie navyše zjavne bez hrubých vulgarizmov nie je možné považovať za agresívne správanie, i navyše keď ju na krik voči vyššie uvedeným osobám oprávňoval postup uvedených svedkov, ktorí svojou činnosťou proti záujmom chráneným zákonom porušili súhrn pravidiel správania. Žalobkyňa ďalej poukázala na popis údajného útoku ako ho opísal Ing. Y. v deň útoku, ktorý útok ako je tam popísaný ani nie je možný a na spôsob údajného útoku, ktorý uviedol I. Y. do zápisnice o podaní oznámení. Výtka súdu prvého stupňa, že sa vôbec nezaoberal popisom vo výpovedi I. Y. a ostatných svedkov. Ďalej uviedla, že vo vyhotovenom kamerovom zázname žiadny útok žalobkyne na I. Y. nie je zachytený. Teda ak sa nestal, tak tam nemôže byť ani viditeľný. Súd prvého stupňa, žalovaný a aj správny orgán prvého stupňa neakceptovali videozáznam ako najdôležitejší dôkaz, ktorý jednoznačne vyvracia výpovede svedkov a potvrdzuje nielen písomné výpovede žalobkyne a jej manžela. Videozáznam dostatočne preukazuje spôsob, akým I. Y. organizoval práce autožeriavu na ulici (najmä mimo priestor vymedzený rozhodnutím o zaujatí verejnej komunikácie), dostatočne preukazuje, kde sa svedkovia nachádzali a aké aktivity vykonávali v čase, keď žalobkyňa mala údajne narušiť občianske spolunažívanie iným hrubým správaním. Z videozáznamu je dostatočne zrejmé, že žalobkyňa I. Y. vôbec nenapadla, keďže on po tom, ako „zliezol“ z fasády objektu T. kľudne stál vedľa žalobkyne a počúval jej argumenty. Ďalej uviedla, že činnosť I. Y. a ďalších pracovníkov, ktorých ako stavbyvedúci usmerňoval pri realizácii stavby, je ťažké považovať za konanie v súlade s platnými právnymi predpismi. Žalobkyňa k tomu uviedla, že ona a jej manžel museli opakovane volať políciu aj v ďalších prípadoch, keď I. Y. ako stavbyvedúci vedome organizoval práce na stavbe tak, že obmedzoval nájomcov a vlastníkov objektu T. vo vjazde do podzemných garáží (privolaná polícia a mestská polícia v dňoch 12.05.2011, 28.05.2011, 04.06.2011, 01.10.2011), keď opakovane musel zasahovať stavebný úrad MČ Staré Mesto z dôvodu, že I. Y. a ďalší pracovníci realizovali časť stavby v rozpore s územným a stavebným povolením a dokonca mimo hraníc stavby, keď opakovane bez akýchkoľvek predchádzajúcich povolení a súhlasov vlastníkov cudzích pozemkov zlaňovali nad pozemkom R. a na stene hraničiacej s uvedeným pozemkom vykonávali práce vo výške bez akýchkoľvek bezpečnostných opatrení na cudzom pozemku, pričom pádom stavebnej suty poškodili

zaparkované vozidlá na cudzom pozemku (privolaná polícia a stavebný úrad v dňoch 21.03.2011 a 15.07.2011). Žalobkyňa má za to, že údajný útok a údajné úmyselné narušenie občianskeho spolunažívania iným hrubým správaním má byť „pomstou“ za podnety jej a manžela v súvislosti s realizáciou stavebných prác organizovaných I. Y. v rozpore s platnými právnymi predpismi.

Podľa právneho názoru žalobkyne skutok, úmyselné narušenie občianskeho spolunažívania iným hrubým správaním sa nestal, pretože tento nebol nijako preukázaný, dokonca kamerovým záznamom sa jednoznačne potvrdila obrana žalobkyne. Súd prvého stupňa, žalovaný ani prvostupňový správny orgán nepreukázali úmysel žalobkyne (dokonca ani za to, čo sa v skutočnosti nestalo). Tým neuniesli dôkazné bremeno ohľadne údajného úmyslu žalobkyne ako jeden zo znakov skutkovej podstaty priestupku.

Žalobkyňa tiež namietala, že súd prvého stupňa a ani žalovaný v preskúmanom rozhodnutí nevyhodnotili jej námietky uvedené v odvolaní a v žalobe. Nezabezpečili chýbajúce dôkazy, o ktoré ich požiadala a neuviedli ani dôvody pre takýto postup. Nedošlo k porovnaniu výpovedí svedkov s nevyvrátiteľnými skutočnosťami (videozáznam, fotodokumentácia, výpovede svedkov) a výpoveďou žalobkyne a jej manžela. Navyše žiaden zo svedkov sa o žiadnom úmysle žalobkyne nevyjadroval. Krajský súd sa tiež nevysporiadal s nepravdivými informáciami o tom, že žalobkyňa mala spôsobiť I. Y. zranenie ani po tom, keď žalobkyňa preukázala, že I. Y. iadne zranenie neutrpel a lekárske vyšetrenie absolvoval iba na výlučné naliehanie žalobkyne. Žalovaný neobjasnil dôvody, na základe ktorých zmenil skutkovú podstatu priestupku ani neuviedol dôvody, prečo nepoužil zásadu in dubio pro reo. Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku neuviedol a neobjasnil dôvody, na základe ktorých pripisuje žalobkyni úmyselné konanie na priestupku.

Žalobkyňa na základe uvedených skutočností žiadala, aby odvolací súd zrušil rozsudok Krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že námietky žalobkyne ohľadne nedostatočne zisteného skutkového stavu veci sú nedôvodné. S námietkami žalobkyne sa vypořádali, rovnako aj súd prvého stupňa. V predmetnom prieskumnom konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalobkyňa sa priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch úmyselným narušením občianskeho spolunažívania iným hrubým správaním dopustila. Pretože rozhodnutia správnych orgánov o postihu žalobkyne za priestupok boli vydané v súlade so zákonom žiadala, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 <. OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 <. OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 <. OSP a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne je treba čiastočne vyhovieť.

Podľa čl. 142 ods. 1 Ústavy SR súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánov verejnej správy v intenciách čl. 46 ods. 2 Ústavy SR sa uskutočňuje podľa ustanovení druhej a tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Slovenská republika je viazaná Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“). To znamená, že v Slovenskej republike má každá fyzická a právnická osoba zaručené právo na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru. Súčasťou práva na spravodlivý proces je právo na spravodlivé súdne konanie, ktoré subsumuje základné súdno-procesné princípy. Tieto princípy sa vzťahujú aj na konanie správne. Princípmi spravodlivého súdneho konania sú najmä princíp „rovnosti zbraní“, kontradiktórnosť súdneho konania“, „právo osobnej prítomnosti na konaní“ a „zákaz diskriminácie vlastnej osoby“.

Uvedené princípy sú aj súčasťou zákonnej úpravy priestupkového konania, ktorá je obsiahnutá v zákone

o priestupkoch a subsidiárne v zákone č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“). Správne orgány musia v konaní a pri rozhodovaní dodržiavať najmä základné zásady správneho konania (§ 3), ustanovenie správneho poriadku týkajúce sa zisťovania podkladov pre rozhodnutie (§ 32 a nasl.), ako aj ustanovenia správneho poriadku zakotvujúce finálne štádium správneho konania, t.j. vydanie rozhodnutia (§ 46 a nasl.).

V ustanovení § 3 správneho poriadku sú zakotvené základné zásady správneho konania. Jednou z nich je zásada zákonnosti (§ 3 ods. 1). Z uvedenej zásady vyplýva, že správne orgány sú v konaní a pri rozhodovaní povinné postupovať v súlade s Ústavou SR, zákonmi a ostatnými právnymi predpismi. V neposlednom rade sú povinné prihliadať aj na obsah medzinárodných zmlúv, ktoré v súlade s čl. 7 Ústavy SR majú prednosť pred zákonmi.

Ďalšou základnou zásadou správneho konania je zásada materiálnej pravdy, na základe ktorej rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci. Táto zásada je zakotvená nielen v § 3 ods. 4 správneho poriadku, ale je premietnutá aj v jeho ďalších ustanoveniach (§ 32 ods. 1, § 46, § 47 ods. 3). Z obsahu predmetnej zásady vyplýva, že správny orgán je povinný vykonávať dokazovanie tak, aby boli náležite objasnené všetky rozhodujúce okolnosti dôležité pre posúdenie veci (úplnosť zistenia). Správny orgán musí zabezpečiť, aby skutkové zistenia, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania čo najviac zodpovedali skutočnosti (presnosť zistenia).

Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Zákon o priestupkoch v ustanovení § 73 ods. 2 zakotvuje základné procesné práva a povinnosti obvineného z priestupku. V porovnaní so všeobecným správnym konaním, ktoré je upravené v správnom poriadku poskytuje obvinenému z priestupku širší okruh procesných práv. Predovšetkým ustanovuje zásadu prezumpcie neviny obvineného z priestupku. Obvinený z priestupku má právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu, ako aj k dôkazom, uplatňovať skutočnosti a dôkazy na svoju obhajobu, podávať návrhy a opravné prostriedky. K výpovedi ani k priznaniu nemôže byť donucovaný. Realizácia zásady prezumpcie neviny znamená, že správny orgán je povinný dokázať vinu obvineného z priestupku a ak sú o nej pochybnosti, musí rozhodnúť v prospech obvineného z priestupku (in dubio pro reo).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 O.s.p. rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 245 ods. 1 O.s.p. pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu posúdi súd i zákonnosť prv urobeného správneho rozhodnutia, o ktoré sa preskúmané rozhodnutie opiera, ak bolo preň prv urobené rozhodnutie záväzné a ak nie je na jeho preskúmanie určený osobitný postup.

Podľa § 250i ods. 1 O.s.p. pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Na rozdiel od súdu konajúceho v občianskoprávných veciach správny súd nie je súdom skutkovým.

Podľa ustálenej judikatúry správny súd vykonáva dokazovanie iba výnimočne, a to spravidla na verifikáciu už vykonaných dôkazov.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o priestupkoch priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných právnych predpisov alebo o trestný čin.

Podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch priestupku (proti občianskemu spolunažívaniu) sa dopustí ten, kto úmyselne naruší občianske spolunažívanie vyhrážaním, ujmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obvinením z priestupku, schválnosťami alebo iným hrubým správaním.

V ustanovení § 49 zákona o priestupkoch je zakotvená skutková podstata priestupku proti občianskemu spolunažívaniu. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa zaoberal skutkovou podstatou priestupku podľa ustanovenia § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch, pretože sa vzťahuje na predmetnú právnu vec. Za takýto priestupok je možné uložiť pokutu do 99 €.

Subjektom priestupku podľa citovaného ustanovenia môže byť každá osoba. Subjektívnou stránkou tohto priestupku je úmyselné zavinené konanie, ktoré sa prejavuje vo vyhrážaní sa ujmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obvinením z priestupku, schválnosťami alebo iným hrubým správaním. Objektom, t.j. chráneným spoločenským vzťahom je občianske spolunažívanie; objektívnu stránku tvorí konanie subjektu, narušenie občianskeho spolunažívania ako následku a príčinná súvislosť medzi konaním a následkom, t.j. že konanie priestupcu viedlo k narušeniu občianskeho spolunažívania. Pod iným hrubým správaním má zákonodarcu na mysli verbálne a drobné fyzické útoky bez ujmy na zdraví poškodenej osoby.

Na objasnenie a sankcionovanie priestupku musia byť obligatórne naplnené a zistené všetky štyri znaky skutkovej podstaty priestupku - subjekt, subjektívna stránka, objekt, objektívna stránka (kumulatívne). V prípade, že by čo i len jeden znak skutkovej podstaty nebol objasnený, nemožno potom hovoriť o priestupku. Ak pri niektorej časti skutkovej podstaty existujú pochybnosti o jej existencii a nebola preukázaná nad všetku pochybnosť, uplatní sa zásada in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obvineného).

Podľa názoru odvolacieho súdu v predmetnej právnej veci nebol presne a nad všetku pochybnosť zistený skutkový stav, ktorý viedol k objasneniu priestupku a jeho skutkovej podstaty v zmysle § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch.

Pri naplnení skutkovej podstaty tohto priestupku je potrebné, aby sa jednalo o úmyselné narušenie občianskeho spolunažívania a v dôsledku iného hrubého správania je toto správanie schopné vyvolať účinky, ktoré by inak nevyvolal.

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom sa stotožnil so záverom žalovaného, že v priebehu správneho konania bol dostatočne zistený skutkový stav veci a bolo dostatočne preukázané, že žalobkyňa sa priestupku proti občianskemu spolunažívaniu dopustila podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch. Za rozhodujúce dôkazy pokladal oznámenie a osobnú výpoveď I. Y. a výpovede svedkov, ktorí sa nachádzali v okruhu diania pričom vylúčil pochybnosť o tom, že skutok sa stal tak, ako ho popisali svedkovia. Dospel k takémuto záveru napriek tomu, že sám zistil rozdiely vo výpovediach svedkov ako sa skutok stal s odôvodnením ich rozdielného miesta, odkiaľ incident pozorovali a časovým odstupom. Odvolací súd zistil, že všetci svedkovia boli zhodní len v jednom a to, že žalobkyňa na I. Y. kričala. Ďalšie konanie žalobkyne voči I. Y. svedkovia zhodne neuvádzali napr. pravou rukou ho udrela do oblasti tváre a následne ho udrela rukou do ľavej ruky a odsotila od parapetnej dosky (L. F.), opakovane udierala päťami po celom tele (M. T.), začala sácať udierať do oblasti hrudníka (J. U.).

Žalobkyňa zistený skutkový stav spochybnila. Potvrdia verbálny prejav voči I. Y., ale poprela fyzický útok na neho. Aj podľa názoru odvolacieho súdu uvedené výpovede svedkov skôr spochybňujú existenciu skutkovej podstaty svojou nejednoznačnosťou.

Žalobkyňa od počiatku tvrdila, že jej konanie sledovalo jeden cieľ zabrániť vzniku poškodenia majetku, pričom k žiadnemu fyzickému ataku ani k poškodeniu I. Y. nedošlo.

V úradnom zázname z 3. septembra 2011 spísaného dvomi príslušníkmi moto hliadkovej služby, ako hliadka ATLAS-108 v služobnom obvode 1/8, v čase o 9,29 hod., na preverenie oznámenia žalobkyňou ul. T. je uvedené, že žalobkyňa ako oznamovateľka uviedla, že žeriavom vykonávajúcim rekonštrukciu budovy na T. vzniklo všeobecné ohrozenie spôsobom, že žeriav stál na vozovke a výsuvnými podperami, ktorými bol zaistený na jednej strane vozidla, pričom druhá strana podpier nebola vysunutá. Toto vozidlo malo vysunuté rameno, ktoré sa malo opierať o budovu a 2 metre zasahovať do súkromného priestoru spol. Inpulse Lesasing, ktorého je p. S. tatutárkou. Oznamovateľka ďalej uviedla, že v blízkosti miesta, kde stál žeriav sa nachádza plynová prípojka. Oznamovateľka nadobudla dôvodnú obavu, že dôjde k prevráteniu vozidla, následne k poškodeniu budovy a z tohto dôvodu sa rozhodla kontaktovať políciu. Ďalej uviedla, že na budove sa nachádza kamerový systém prevádzkovaný súkromnou SBS, ktorý momentálne nie je možné zhladiť, nakoľko tu nie je oprávnená osoba, ktorá by sprístupnila záznam. Kamerový záznam oznamovateľka dodá pri prípadnom podaní ako dôkazový materiál. Na mieste malo dôjsť aj k incidentu medzi oznamovateľkou p. S. a p. Y., tvrdením p. Y., že mu oznamovateľka podtrhla ľavú ruku, ktorou bol opretý o parapetu okna budovy na T. a sú v zázname uvedení aj svedkovia M. T., obyvateľka na T., J. M., J. U., P. U. J. Y. a L. F., pracovníci poverení vykonávať opravné práce na budove T.. V úradnom zázname je ďalej uvedené vyjadrenie I. Y., že ku kontaktu ramena autožeriavu s fasádou budovy nedošlo, nevzniklo poškodenie budovy a vozidlo bolo dostatočne zabezpečené proti prípadnému prevráteniu alebo pohybu.

Uvedený úradný záznam naznačuje tvrdenie žalobkyne v žalobe aj v odvolaní, že svojim konaním mala úmysel ako štatutárna zástupkyňa vlastníka polyfunkčného objektu zabrániť možnému vzniku poškodenia na tomto objekte a na plynovej prípojke, na ktorej sa mal žeriav rozkladať.

Krajský súd napriek tomu, že zistil rozpory vo výpovediach svedkov, bez ich vzájomného porovnávania aj s prihladením na výpovede I. Y., žalobkyne a jej manžela M. S., na predložené dôkazy žalobkyne ohľadne jej úmyslu zabrániť prípadnému poškodeniu súkromného majetku, dospel k právnomu názoru o nepochybnej existencii skutkovej podstaty podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch a zákonnosti rozhodnutia žalovaného o uložení pokuty v zmysle zákona o priestupkoch. Najvyšší súd Slovenskej republiky uvedený právny názor súdu prvého stupňa pokladal za predčasný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v predmetnej veci nebolo presne v zmysle § 3 ods. 4, § 32 ods. 1, § 46, § 47 ods. 3 správneho poriadku zistený skutkový stav. Protiprávne konanie žalobkyne nad všetku pochybnosť nebolo jednoznačne preukázané výpoveďami svedkov. Vyhodnotenie námietky žalobkyne týkajúcej sa zaznamenaných skutočností v kamerovom zázname z 3. septembra 2011 krajským súdom: „...že tento je pre účely tohto konania nepoužiteľný, nakoľko na 4 častiach videozáznamu je možné vidieť len montáž žeriavu a incident na ňom nie je viditeľný, čo ale neznamená, že tento sa nestal“, odvolací súd pokladá za priamy rozpor so zásadou in dubio pro reo. Krajský súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia nezisťoval, či aj žalovaný resp. prvostupňový správny orgán sa riadil uvedenou zásadou pri zisťovaní a vyhodnocovaní udalosti.

Odvolací súd zo spisového materiálu vrátane administratívneho spisu zistil, že krajský súd v dostatočnom rozsahu nepreskúmal, či z rozhodnutia žalovaného jednoznačne vyplýva, že správny orgán voči žalobkyne dostatočne preukázal naplnenie znakov skutkovej podstaty priestupku proti občianskemu spolunažívaniu zakotvenej v § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a s § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 O.s.p.), a to bez toho, aby sa zaoberal hmotnoprávnou stránkou veci v jej

merite.

V ďalšom konaní súd prvého stupňa sa vysporiada v žalobe namietanými skutočnosťami žalobkyne, preskúma, či žalovaný hodnotil dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, či po starostlivom zvážení všetkých dôkazov mohlo dôjsť k naplnením znakov skutkovej podstaty priestupku proti občianskemu spolunažívaniu žalobkyňou. Po vysporiadaní sa s uvedenými skutočnosťami a so žalobnými námietkami zaujme opätovne svoj právny záver o zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 21. januára 2013, ako aj prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu z 8. októbra 2012 v zmysle § 245 ods. 1 O.s.p.

V novom rozhodnutí súd prvého stupňa opätovne rozhodne aj o náhrade trov konania vrátane náhrady trov odvolacieho konania (§ 246c ods. 1 v spojení s § 224 ods. 3 O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky súčasne považuje za potrebné dodať, že napriek apelačnému opravnému systému, ktorý sa v správnom súdnictve v Slovenskej republike v zmysle príslušnej právnej úpravy uplatňuje, primárne preskúmava zákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu krajský súd ako súd prvého stupňa. Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho je preskúmať vecnú správnosť prvostupňových rozhodnutí a nie nahrádzať prieskumnú činnosť súdu prvého stupňa vrátane odôvodňovania rozhodnutia.

Pokiaľ ide o preskúmanie rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu z 29. februára 2012 a zo 4. júla 2012 odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. poukazuje v celom rozsahu na dôvody uvádzané súdom prvého stupňa, ktoré dôvody bez ďalšieho pokladal za vecne správne. Preto výrok rozsudku súdu prvého stupňa o zastavení konania v zmysle § 250d ods. 3 O.s.p o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Obvodného úradu Bratislava zo 4. júla 2012 č. OVU-BA-OVVS3-2012/03013, PR3570/1-2011 a z 29. februára 2012 číslo OVU-BA-OVVS3-2012/03013, PR 3570/1-2011-L.G./V19 podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.